

# Ngày Tận Thế

## Contents

|                              |          |
|------------------------------|----------|
| <b>Ngày Tận Thế</b>          | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .        | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .        | 3        |
| 3. Chương 3 . . . . .        | 5        |
| 4. Chương 4 . . . . .        | 7        |
| 5. Chương 5 . . . . .        | 9        |
| 6. Chương 6 . . . . .        | 11       |
| 7. Chương 7 . . . . .        | 12       |
| 8. Chương 8 . . . . .        | 14       |
| 9. Chương 9 . . . . .        | 16       |
| 10. Chương 10 . . . . .      | 17       |
| 11. Chương 11 . . . . .      | 19       |
| 12. Chương 12 . . . . .      | 21       |
| 13. Chương 13: End . . . . . | 22       |

## Ngày Tận Thế

---

### Giới thiệu

Thể loại: Mạt thế, khoa học viễn tưởngThế giới loài người bùng phát một dịch bệnh khiến con người trở thành xác sống

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-tan-the>*

## 1. Chương 1

\* Tại một căn phòng thí nghiệm

- Giáo sư Kai, ngài có chắc chắn thí nghiệm này sẽ không để lại việc gì nguy hiểm cho nhân loại chứ? - Một cô gái khoác áo trắng, đeo mắt kính, mắt có một ít nghi ngờ nhìn cậu thanh niên trẻ mà cô gọi là giáo sư

- 50/50 thôi Ailen, nếu thành công đây sẽ là một nghiên cứu tuyệt vời và giúp ích - Kai nở một nụ cười rồi bắt đầu tiêm thuốc vào xác chết ở trước mặt mình

Cái xác bỗng dưng có một chút chuyển động nhẹ

- Thành công sao? - Ailen đứng đằng sau ngạc nhiên

Sự vui mừng đến không được bao lâu cho tới khi cái xác đó mở mắt ra. Con mắt không có sự sống trợn ngược lên nhìn về phía cả hai. Nó ngồi dậy, đứng lên, đi dần dần tới chỗ cả hai. Kai lùi dần về phía sau rồi kêu Ailen đang bắt động như trời trồng:

- Ailen tránh xa nó ra, chúng ta chưa biết nó có nguy hiểm không đấy?

- T....Tôi...bị..tê..chân rồi - Ailen ngã khụy xuống nhưng vẫn cố dùng tay để kéo thân thể lùi về, vì hoảng sợ mà đã bắt đầu rơm rớm nước mắt

- Gràaaaaa - Thứ đó lao tới chỗ Ailen, cô hoảng sợ lăn qua để né

Kai bất ngờ trước hành động của thứ đó, cậu chạy lại chỗ Ailen và dìu cô chạy đi. Thứ không sống cũng không chết đó sau cú chụp hụt mất đà ngã đi giờ đã đứng lại được và đuổi theo. Đang chạy cậu gặp phải cậu trợ lý của mình:

- Sao cậu quay lại?

- Tôi để quên đồ thừa giáo sư

- Chạy đi, chúng tôi vừa thất bại thí nghiệm và tạo ra một con quái vật rồi, chạy mau đi

- Ngài thật biết đùa - Cậu trợ lý đó không những không tin mà còn tiếp tục chạy tới và rẽ bên phải hướng về phòng thí nghiệm lúc nãy. Kai tính chạy tới ngăn thì tiếng la thất thanh của cậu trợ lý đó vang lên. Khi tới khúc rẽ, một cảnh tượng kinh dị đập vào mắt cậu và Ailen

Thứ quái vật đó đang ăn thịt cậu trợ lý. Nó đè lên cả thân thể cậu ta, miệng luôn tục cắn tìm miếng thịt ăn. Máu chảy lên láng khắp cả đường

- Phải làm sao đây?? - Kai bắt đầu hoảng loạn

- Hức...tôi...không...muốn...chết đâu - Ailen khóc nức lên

- Cô không chết đâu, chúng ta tới chỗ lữ nhóc mau. Tụi nó thông minh, nhanh nhẹn có thể sẽ giúp được - Kai nói rồi chạy xuống cầu thang tới chỗ để xe. Cậu để Ailen vào trong siêu xe màu xanh dương bóng bẩy của mình rồi nhấn ga chạy đi.

\* Tại 1 ngôi trường cấp 3

- Haizzzzzz đúng là 1 lũ ỷ quyền hiếp đáp người khác - 1 cô gái tóc đuôi ngựa, khuôn mặt được hai lọn tóc hai bên ôm trọn khuôn mặt. Tay cầm chổi quét lá trong sân trường.

- Kệ đi, họ đã ỷ họ có quyền rồi thì chúng ta làm gì được. Còn thêm chuyện chúng ta mồ côi nên càng bị coi thường chứ sao - Cô gái có mái xoăn bồng bềnh tự nhiên

- Do ai khuyên không nên nói người nhận nuôi chúng ta là Kai rồi giờ nói mồ côi. Hả Moki? - Thêm một cô gái nữa, rất là xinh xắn, thân hình thon gọn với làn da trắng hồng, tay cầm chổi, tay cầm sách

- Tại tớ không muốn bị mọi người bám thối Karui. Nếu biết người đang nuôi chúng ta là Kai thế nào mọi người cũng phát rồ lên và bám chúng ta suốt ngày cho coi - Moki phồng miệng trả lời

- Thôi được rồi mọi người, chúng ta dọn cho xong đi - Cô gái còn lại nhìn có vẻ hiền nhất lên tiếng can ngăn

- Kệ họ đi, tụi mình đẹp cũng được rồi Ayaki

- Đâu được Hikari để vậy thế nào cũng có chiến tranh cho coi - Ayaki phản bác

- Stop dọn lẹ đi, tụi này đã phụ rồi mà còn đứng đó tám - Một trong những chàng trai cuối cùng cũng chịu lên tiếng

- IM ĐI SACHI, DÁM NÓI AI ĐÚNG TÁM HẢ? - Cả phái nữ đồng thanh chửi

- Dạ em chưa nói gì hết - Sachi chạy đi núp sau lưng Haku

- Mọi người dừng được rồi, dọn dẹp thôi - Haku đẩy mắt kính nói

- Dọn thì dọn hứ - Đồng thanh part 2

\*Hikari làm MC giới thiệu: Hikari xin giới thiệu sơ lược về tiểu sử của các nhân vật. Bốn cô gái cãi nhau ở trên gồm có cả Hikari và 3 người còn lại là Moki, Ayaki, Karui. Cả 4 tụi tớ đều xuất thân là trẻ mồ côi được Kai Futoji nhận về nuôi. Còn những chàng trai là Haku, Saki, Noru, Sachi là các bạn học cùng lớp với tụi tớ. Kai Futoji - người nhận nuôi là một tiến sĩ nổi tiếng nhận bọn tớ về nuôi là vì có mấy cái đầu óc

lạnh lợi có thể giúp cho việc nghiên cứu. À quên Sachi là người yêu của Karui nhá. Phần giới thiệu tới đây là hết!

- Hikari giới thiệu cho độc giả xong chưa lại phụ coi - Noru kêu

- Biết rồi tới đây - Hikari vút micro, cầm chổi lại chỗ và bắt đầu quét

Trong lúc cả đám đang rất là “cần cù”, “chăm chỉ” quét dọn thì cái chiếc xe bóng bẩy của Kai chạy ù tới đập trước mặt.

- Tại sao thằng cha dè cụ lại tới đây vào lúc này? - Hikari nói

- Mấy đứa giúp anh với, anh đã lỡ tay tạo ra một thứ quái vật kinh khủng rồi - Kai nhanh chóng dìu Ailen xuống xe, vẻ mặt hốt hoảng.

- Có chuyện gì sao anh trông hốt hoảng thế? - Karui hỏi

- Và sao lại chở chị Ailen tới đây? - Ayaki tiếp nối câu hỏi

- Anh...anh....- Kai ôm lấy mặt nhớ lại cảnh tượng cậu đồng nghiệp của mình đã chết như thế nào thì lưỡi bỗng như cứng đờ lại nói không ra câu.

- Bình tĩnh lại ngồi xuống kể đầu đuôi sự việc coi nào - Haku nói rồi cùng Sachi đỡ cả hai lại ghế đá ngồi.

Kai hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh rồi bắt đầu kể lại đầu đuôi sự việc.

- Một cái xác sống sao? - Moki mở mắt to ngạc nhiên vẻ như không tin vào chuyện Kai kể

- Phải, không biết nó đã đi đến chỗ nào rồi? - Kai cúi mặt

- Anh không biết đóng cửa sao? Để nó chạy ra ngoài như thế bao nhiêu người đã chết rồi? - Hikari nắm lấy cổ áo Kai lắc mạnh.

- Hi..hi..kari...tớ biết...bao..nhiều..ng..người...rồi...- Ayaki tái xanh mặt, nắm vai Hikari kêu cô quay người lại và chỉ về phía xa xa kia. Một đội quân xác sống đang tiến tới, không thể nào đếm được có bao nhiêu.

- ÁAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - Cả đám chạy vô trường một cách bán sống bán chết và quên rằng mình chưa đóng cổng. Thế là từng con từng con một bước vào, bệnh dịch xác sống đã đổ xuống.

## 2. Chương 2

- Áaaaaaaaaaaaaaaaaa đừng

- Tha cho tôi đi

- Hức.... mẹ ơi con chưa muốn chết. Cứu con.....

Vô số tiếng kêu cứu hỗn loạn vang vọng khắp cả căn trường.

\* Trong một nhà kho cũ kĩ.

Nguyên nhóm đang tụ họp ở đây.

- Anh nghĩ sao mà đi tạo ra cái thứ kinh khủng đó? - Saki nắm lấy cổ áo Kai

- Anh xin lỗi - Kai cúi mặt

- Anh xin lỗi thì được sao bao nhiêu người đang chết kia kìa. Trong đó có khi còn có cả ba mẹ tụi em nữa đấy. Người thân của tụi em có khi đã chết mất rồi - hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt Saki.

- Grừ - Một con xác sống có vẻ đã nghe thấy tiếng từ cuộc nói chuyện. Nó đi lại gần cánh cửa nhà kho và đập mạnh.

- Nó sẽ vào được sao? - Cả bọn trợn tròn con mắt.

Hikari lo lắng lùi về phía sau thì tay đụng phải một vật cứng liền quay lại nhìn. Là một gậy sắt và kế bên là 1 cái đục. Cô liền quay qua kéo tay áo Moki nói khẽ:

- Moki, hồi em cầm cây gậy này đập vào đầu con xác sống khiến nó mất thăng bằng lùi về sau. Chị sẽ dùng cây đục này đâm vào đầu nó. - Hikari cầm đục rồi đưa gậy sắt cho Moki. Sau đó cả hai tiến lại hai bên cánh cửa đang bị đập dữ dội kia.

- Đây hai người tính làm gì vậy? - Karui lo lắng hỏi

- Suyt mọi người cứ ngồi im ở đó nhé - Hikari nói nhỏ. Cánh cửa bị đập càng mạnh rồi bung ra

- YAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - Moki nắm đúng thời cơ phang hẳn một cú mạnh vào đầu nó.

- COI TA ĐÂY “Phập” - Sau khi con xác sống bị đánh bật ngã ngửa Hikari liền đề lên người nó dùng hết sức đâm cái đục trong tay xuống giữa đầu của con xác sống. Máu phun ra dính hết lên cả bộ đồng phục thủy thủ.

- Hi...Hikari...Mo..ki.. - Cả đám sững sốt trước màn phối hợp ăn ý đến rợn người của cả hai.

- Nó chết rồi vậy điểm yếu là đầu à? - Kai tiến lại gần con xác sống đã thăng thiên kiểm tra

Moki và Hikari bị dính chút máu nên đề phòng bị lây nhiễm thì Ailen chăm sóc, Ayaki và Karui giúp lau đi các vết máu dính gần những nơi có thể đưa vào cơ thể như miệng, mũi, mắt....

- Các em chúng ta đã biết được điểm yếu của lũ xác sống nên giờ việc cần ưu tiên là đi tập hợp những người còn sống sót và giúp họ có thể chiến đấu nhanh nhất có thể - Kai nói sau đó đeo bao tay vào và lục trong nhà kho những vật có thể chiến đấu - Karui em xài dao găm được chứ? - Kai nói rồi ném cho Karui một con dao

- Được - Karui chụp lấy và quơ tới quơ lui - Nó nhẹ hơn so với kiếm nhưng mà sẽ nhanh hơn

- Rồi Ayaki em sẽ dụng đục giống Hikari nhé - Kai ôm ra một thùng toàn là đục

- Chắc là được - Ayaki ôm lấy cái thùng

- Rồi vậy các bạn nam sẽ dùng những cái bàn để thủ và bảo vệ cho các bạn nữ tấn công - Kai bắt đầu vạch ra kế hoạch

- Vậy còn tôi? - Ailen này giờ thấy không nhắc gì tới mình liền lên tiếng. Cô không muốn biến thành một kẻ vô dụng chỉ biết khóc lóc

- Cô giúp tôi giúp tụi nhỏ không bị lây nhiễm

- Vâng

- Rồi tất cả bắt đầu chiến đấu. Đi nào - Kai nói rồi xách bàn lên dàn hàng ngang cùng các bạn nam.

Tất cả bắt đầu tiến vào khu trường học hỗn loạn kia.

- ÁAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA CỨU TÔI VỚI - 1 nữ sinh đang bị 2 con xác sống đuổi theo chạy về phía họ. Hàng nam phòng thủ lập tức tách ra cho bạn nữ chạy vào để Ailen chăm sóc rồi thủ lại và chạy tới đẩy bật ngã cả hai con. Moki từ bên phải chạy lên cùng với Hikari bên trái tấn công. Một con bị đập vỡ sọ con còn lại kết cục giống lúc này.

- Hức....hức...làm ơn đừng giết tôi - Trong lớp chạy ngang qua 1 lớp học Karui thấy 1 bạn nữ đang khóc trong góc xung quanh cô là xác của rất nhiều học sinh và 1 con xác sống đang tiến đến gần cô.

- Anh Kai em vào đây cứu người - Karui không suy nghĩ liền chạy đi

- Khoan đã

- Em đi với cậu ấy - Ayaki cũng chạy theo

- Hai đứa này

Karui chạy lại sắp đâm được vào đầu của con xác sống thì nó bỗng quay lại hất văng cô đi và chuyển hướng mục tiêu sang cô. Karui gượng dậy, bắt đầu vào tư thế thủ trong kiếm đạo cố gắng tìm điểm yếu của đối thủ.

- YAAAAAAAAAAAA - Ayaki chạy tới bám đu lên cổ con xác sống. Nó hoảng loạn lắc người đập vào tường khiến Ayaki phải hững hờ - Xử lý nó đi Karui

- Ayaki..... - Karui nắm chặt lấy con dao lấy đà chạy tới nhảy lên đâm vào đầu con xác sống.

- Gràaaaaaaaaa - Nó kêu lên được 1 tiếng đau đớn cuối cùng rồi ngã quỵ.

Sau khi cứu được nữ sinh đó, chúng tôi còn cứu được rất nhiều người khác thì quân đội của chính phủ được gửi tới giải cứu. Trong cả nhóm tất cả đều bị thương khi tham gia chiến đấu. Riêng Ayaki trong lúc cứu tôi thì bị gãy chân. Tôi vừa cảm thấy có lỗi với cậu ấy và cũng cảm ơn cậu ấy rất nhiều, tôi và cô bạn đó được cậu ấy cứu lấy mạng. Và khi được giải cứu chúng tôi được đưa tới khu vực đã dọn sạch xác sống và lập nên hàng rào chắn. Ở đó chúng tôi được huấn luyện để tham gia vào chiến dịch tiêu diệt xác sống. Điều đáng buồn là ba mẹ của tất cả tên con trai không thể cứu và cả trại mồ côi từng nuôi dưỡng lũ 4 đứa con gái tại tôi. Chỉ trong một ngày mà cuộc sống của tất cả đã thay đổi hoàn toàn!

### 3. Chương 3

- CÁC NGƯỜI NHANH LÊN, LÀM KHÔNG XONG THÌ HÔM NAY ĐỪNG MƠ ĐƯỢC ĂN CƠM - một người đàn ông cỡ tuổi trung niên đứng mắng chửi những cô, cậu có độ tuổi từ 15 tới 30 đang bò lăn lộn dưới bùn cố né những cái lưới gai đang trải đầy ở trên đầu.

- Muốn lôi ông xuống dần cho một trận quá - Hikari vừa bò vừa lảm nhảm xả giận

- Ráng chịu đi, đã gia nhập để đi cứu người rồi thì phải chịu huấn luyện nghiêm khắc thôi - Moki bò bên cạnh một mối nói

- Mà rõ ràng là chúng ta được vô tội ra ngoài khu vực an toàn tác chiến luôn rồi mà - Karui cũng nói tiếp

- Phải đó - Ayaki cũng từ đâu bò ra

- MẤY CÔ KIA BÒ LỆ LÊN ĐỪNG TƯỞNG ĐƯỢC THAM GIA TÁC CHIẾN RỒI LÀ CÓ THỂ TRỐN TẬP LUYỆN - người đàn ông chỉ huy đã phát hiện ra cả đám đang tụ tập tám chuyện

- VẮNG - Cả đám bà tám nghe thấy tiếng hét liền giật mình và bò với tốc độ bàn thờ.

- Bó tay - Haku nhìn sang nói

- Haku tập trung đi không bị phạt giờ - Sachi tốt bụng nhắc nhở

- À ừm - Rồi cả hai bò tiếp

- NORU, SAKI HAI NGƯỜI BÒ NHANH LÊN! ĐÀN ÔNG CON TRAI GỈ NHƯ RỪA BÒ - Ông chỉ huy bắt đầu nhìn hai kẻ đang ngái ngủ bò 1 cách ỉu xìu

- Biết rồi biết rồi - Noru trả lời lại bò nhanh hơn nhưng vẫn ngái ngủ. Saki thì như không nghe thấy gì. Điều đó khiến cho ông ta bắt đầu tức giận và hét lên:

- HAI NGƯỜI BỊ PHẠT KHÔNG ĐƯỢC ĂN TRƯA. TẤT CẢ NGHỈ.

- Chết chưa? - Moki đi qua Noru và Saki vẫn còn bị sốc trước câu nói và cười châm chọc.

- Tội nghiệp ghê mà thôi kệ vậy - Hikari cười theo.

- Hai người lẹ lên!! Đi coi nhiệm vụ nào - Ayaki kêu

- Tới đây - Dù chân chọc nhưng Moki và Hikari cũng không quên lôi hai ông tướng kia theo

\* Khu vực thí nghiệm

- Anh Kai - Kai nghe tiếng gọi vừa quay lại đã bị bốn cô gái nhỏ ôm lấy

- Chào mấy đứa - Kai nhìn 4 đứa con trai kia, tay xoa đầu những cô gái đang ôm mình.
- Hôm nay tụi em phải làm gì? - Haku hỏi
- Các em hôm nay ra ngoài cứu những người dân còn mắc kẹt. Nhớ lục soát từng ngôi nhà nhé!
- Vâng - Tất cả đồng thanh
- Lại chỗ đội sửa chữa lấy đồ đi. À quên nữa các em bớt làm hư đồ lại phung phí quá.
- Dạ - Cả đám đổ mồ hôi hột rồi lết đi lấy đồ.
- \*Khu vực đội sửa chữa
- Yuu cho tụi tớ lấy vũ khí và xe - Karui nói
- Các người bớt làm hư đồ giùm đi - Yuu lườm tỏ vẻ như không mấy thiện khi thấy cả bọn.
- Con nhỏ này “Cốp”. Xin lỗi xin lỗi con gái tui tính tình nó khó chịu vậy đấy - Một người đàn ông trung niên nhìn khá hiền hậu nói - Tụi con biết mà bác Ruu - Ayaki nói
- Đúng ạ mà dù vậy tụi con cũng không ghét bạn ấy đâu - Lần này tới Sachi nói
- Hức ai cần mấy người không ghét tui chứ - Yuu ôm đầu nói
- Con nhóc này. - Bác Ruu bịt mồm Yuu rồi quay sang - Mấy đứa ra đằng sau lấy xe và vũ khí nhé! Vũ khí trên bàn đấy. - Bác Ruu nói rồi lôi Yuu đi
- Dạ cảm ơn bác - Đồng thanh ngoan ngoan rồi đi ra đằng sau khu vực
- Woa kiếm của tụi mình đẹp ghê, nhẹ mà bền nữa - Hikari cầm lên vung tới vung lui
- Coi chừng trúng tụi tớ Hikari - Ayaki cầm súng lùi ra đằng sau.
- Xin lỗi xin lỗi - Hikari cười cười
- Nói xong chưa lên xe lẹ đi hai người kia - Moki nói
- Bà bớt làm trò ngốc đi Hikari - Haku đang đeo kính áp tròng nói
- Nói ai ngốc hả tên bốn mắt? - Hikari cùng Ayaki leo lên xe
- Bà đấy - Haku đáp lại
- Sức mạnh của kẻ ngốc này “Cốp” - một cú cốc trợn vện trên đầu Haku
- Bà..... - Haku ôm đầu
- Hai người ngồi yên cho tụi - Một luồng sát khí tỏa ra khắp buồng xe. Karui không ngừng lườm lườm cả 2.
- Dạ...dạ... - Hikari và Haku ôm nhau run rẩy
- Chạy đi Noru - Karui sau khi thấy cả 2 ngoan ngoãn thì quay lên nói Noru chạy xe. Karui là đội trưởng của nhóm mà lị.
- Chiếc xe chạy ra khỏi cổng sau khi được cho phép thì hiện giờ đang bon bon trên đường, băng qua một rừng cây rồi tiến vào thành phố. Chiếc xe dừng lại.
- Tất cả chuẩn bị vũ khí - Karui ra lệnh
- Sẵn sàng - Tất cả đồng thanh
- Được xuất phát - Sau khi Karui nói xong. Cánh cửa của thùng đựng hàng đằng sau xe mở ra, những chiếc xe moto phân khối lớn bắt đầu nện ga và chạy. 4 chiếc xe 8 người. Karui và Sachi, Moki và Saki, Ayaki và Noru, Hikari và Haku.
- Tất cả nghe lệnh: Nhóm Ayaki và Moki xông vào từng ngôi nhà cứu người. Nhóm Hikari phụ tở dọn sạch lũ xác sống cản đường.



- Xin lỗi xin lỗi - Haru tự bịt mắt cậu và bịt đèn luôn Saki nói xin lỗi trong khi máu mũi đang chảy ròng ròng.

“RẦM” - Cánh cửa được đóng lại một cách mạnh bạo bởi Karui.

\*2” sau

Cánh cửa được mở ra lần hai

- Mời vào - Hikari nói với Haru và Saki lúc này mặt vẫn đỏ rần rần.

- Có chuyện gì sao? - Karui ngồi trên giường khoanh tay, gác chân, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

- Àm là vậy sắp có một thành viên mới được chuyển vào khu nữ của các cậu.

- Là ai?

Haru đưa tập hồ sơ cho Karui. Cô cầm lấy và mở ra coi.

{ Tên: Rouchi Hamanezawa

- Tuổi: 15

- Trường từng học trước chiến dịch: xyz

- Trình độ năng lực: A

Sẽ được chuyển vào khu đội tác chiến vào lúc 16h ngày 15/04/2035.}

- Ô là cô bé được cậu cứu phải không Karui??? - Hikari nói

- Cô bé nào? - Karui mò mẫm trí nhớ

- Là cô bé mà cậu cùng với Ayaki cứu á - Hikari nói tiếp

- À là cô bé đó - Karui đã nhớ ra

- Đưa xong rồi nên tui về đây - Haru nói rồi đứng dậy về trước Saki theo sau.

- Saki đợi tí - Karui chạy lại tặng cậu một nụ hôn thăm thiết. Saki theo phản ứng cũng ôm cô lại.

- Có vụ gì mà ồn vậy? - Moki thức giấc đã nhìn thấy cảnh nóng. - Quào

- Moki à tui mình đi đón người mới thôi để hai người đó thân mật đi nà - Hikari lôi Moki đi trong khi cô đang có ngàn dấu chấm hỏi “Người mới nào?”

- Khoan đã, đợi tui nữa. Đội trưởng đâu thể thiếu mặt được - Karui vừa tạm biệt Saki vừa chạy theo.

\*Trước khu nhà chung

- Nói 16h mà giờ là 16h15 rồi - Moki coi đồng hồ nói. Cô vừa nói xong liền có một bóng dáng nhỏ nhẩn chạy tới và cúi đầu trước cả ba (Karui, Moki, Hikari)

- Xin chào các chị em là Rouchi từ nay sẽ gia nhập đội tác chiến ạ mong các chị giúp đỡ

- Chào em chị là Karui, trưởng nhóm đội tác chiến. Chào mừng em gia nhập - Karui vừa nói xong cô bé Rouchi liền ôm cô

- Em rất cảm ơn chị vì đã cứu em lúc đó và cả chị Ayaki nữa, mà chị Ayaki không có ở đây ạ?? - Rouchi buông Karui ra và nhìn xung quanh tìm kiếm

- À cậu ấy hơi mệt nên đang ngủ trên phòng, tui chị dẫn em lên phòng ha?

- Này này chưa để tui tui giới thiệu gì hết mà - Hikari và Moki nói với khuôn mặt ba chấm nhìn hai người đó đang tự biên tự diễn.

- A em xin lỗi / Xin lỗi, tui quên mất - Cả hai cùng nói

- Haizzzzzzz rồi chị là Hikari, kèm luôn phần cận chiến với tầm xa - Hikari vỗ bộ ngực lép tự hào

- Cái đó ai chả làm được - Moki nhìn Hikari với ánh mắt khinh bỉ rồi quay sang Rouchi cười tươi nói - Chị là Moki rất vui được gặp em

- Vâng ạ rất vui được gặp các chị - Rouchi nở một nụ cười tươi rói

“Chói mắt quá” - Suy nghĩ của Karui, Moki, Hikari

- Rồi giờ lên phòng ha - Karui nắm tay Rouchi dắt đi - Tí nữa ăn tối chị sẽ dẫn em đi gặp những “nam nhi trai trắng” của đội mình

- Vâng ạ - rồi cả hai vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ bỏ rơi Hikari và Moki

\*Trên phòng

Lúc này Ayaki đã ngủ dậy

- Mọi người đâu hết cả rồi - Vừa chỉ mới thắc mắc cánh cửa phòng liền mở ra.

- A chị Ayaki - Rouchi nhào tới ôm lấy Ayaki

- Hử? Ai đây??

- Em là cô bé được chị cứu ạ ngay ngày bệnh dịch ập xuống

- Em là cô bé trong lớp học lúc đó? - Ayaki ngạc nhiên

- Vâng, em rất cảm ơn chị và chị Karui

- Mà tại sao em lại ở đây? Đây là khu vực của đội tác chiến mà

- A em quên mất - Nói rồi cô bé lùi ra sau và giới thiệu - Em là Rouchi Hamanezawa từ nay sẽ là một thành viên của đội tác chiến. Rất mong chị giúp đỡ!!

- HAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA???????????????? - Lúc này đây Ayaki rất ngạc nhiên

“Một cô bé dễ thương như vậy lại có đủ khả năng gia nhập đội tác chiến sao?” - Ayaki nhìn lại cô bé toàn bộ từ trên xuống dưới.

- Thả...thật không thể tin được...một cô bé dễ thương như em lại có thể gia nhập đội tác chiến

- Không sao đâu ạ - Rouchi lại cười, một nụ cười có chút gì đó bí ẩn.

“Sao mình lại cảm thấy có gì đó khá lạ ở cô bé này” - Moki (kể nháy cảm nhất)

## 5. Chương 5

\*Sáng hôm sau

- Rouchi dậy đi ra kiểm tra kĩ năng nào - Karui lay cô bé đang nằm ngủ ngon lành trên giường mình dậy.

- Ủ...ừm vâng ạ - Rouchi lơ mơ ngồi dậy đi làm vệ sinh.

- Kiểm tra ở dưới sân nhé! Xong thì mới được ăn sáng!

- Vâng

\* Một lát sau

Rouchi đã có mặt ở dưới sân, đằng sau lưng cô gái bé nhỏ ấy đeo một thanh kiếm khá to. Xung quanh là tất cả thành viên của đội tác chiến đứng coi.

- Rồi Rouchi em muốn kiểm tra bằng việc đấu với người hay với xác sống? - Hikari hỏi

- Xác sống đi ạ

- Chắc không đấy? - Moki khoanh tay hỏi

- Chắc chắn ạ - Nghe Rouchi trả lời chắc nịch, Haku phát tay cho mở cửa chuồng thả 5 con xác sống ra. Rouchi hít một hơi thật sâu và rút thanh kiếm của mình ra và vào thế thủ. Lũ xác sống xông thẳng vào tấn công cô.

- Hây - Rouchi nhảy lên cao xoay người 1 vòng. Vừa đáp xuống đất, thanh kiếm cũng đâm thẳng vào đầu 1 con. 4 con còn lại vẫn cứ điên cuồng xông đến, Rouchi vẫn điềm tĩnh, cô nhóc theo thế lúc đáp xuống xoay 1 vòng, thanh kiếm giơ ngang chém một đường, 4 cái đầu lần lượt rơi xuống.

Các hành động của cô bé khiến cho mọi người phải sửng sốt kinh ngạc.

- Đây có phải là cô bé được chúng ta cứu không đây? - Ayaki nói với khoe miệng giật giật.

- Là cô bé đây! - Karui trả lời điềm tĩnh.

Sau khi giết xong, cô bé quay qua mỉm cười hỏi:

- Em vượt qua bài kiểm tra rồi đây ạ!

- Ồ...ừm vậy một lần nữa chào mừng em đến đội tác chiến - Moki lấp bắp

- Gì mà lấp bắp dữ vậy? - Sachi hỏi

- Tại nó không được mấy thân thiện với những người mới á! Nhìn cái mặt dễ thương vậy chứ khó tính lắm - Hikari giăng

- Ồ thì ra là vậy! - Nghe Hikari nói xong, cả đám cùng đồng thanh làm cho Moki đỏ hết cả mặt vùng vằng bỏ về phòng.

- Chết tui rồi - Hikari hoảng hốt chạy theo, cô chưa muốn chết không toàn thân.

- Đội hai đưa nó giải quyết xong rồi chúng ta bắt tay vào nhiệm vụ của ngày hôm nay. - Karui vừa buộc tóc lên vừa nói.

- Nhiệm vụ hôm nay là gì? - Noru hỏi

- Vẫn như bình thường, giải cứu người dân và kiểm thêm lương thực. Có điều đặc biệt là chúng ta sẽ phải ở ngoài đó 3 ngày để kiểm cho đủ số lương thực.

- Ở ngoài đó 3 ngày á!!!!!!!!!!!!!!

- Đúng vậy, vì thế mà lo chuẩn bị đi. Có khi lần này về chúng ta sẽ mất đi khá nhiều người. - Karui trở nên lạnh nhạt, cô quay người bước vào trong để chuẩn bị đồ cần thiết.

Tất cả bây giờ có vẻ khá u ám cũng bước về phòng để chuẩn bị.

\*Nửa tiếng sau.

- Lần đi kiểm lương thực thứ 12 bắt đầu. - Karui nói, cô giơ tay ra hiệu cho mở cổng rồi ngồi yên vị trong xe.

Cánh cổng mở ra, 5 chiếc xe nối đuôi nhau lần lượt khởi hành.

- Thật lo quá.....- Ayaki lo lắng.

- S...sẽ không sao đâu. Tụi mình hứa với nhau là sẽ sống mà quay trở về đi! - lần này tới lượt Hikari lấp bắp nói. Tất cả nhìn cô với ánh mắt vẫn còn lo sợ.

- Nào nào - Cô đưa ngón út ra và vẫn nhìn tất cả với ánh mắt kì vọng. Và như vậy, từng người từng người một như bị xóa tan đi cảm giác lo sợ, những ngón tay đan xen lại với nhau minh chứng cho lời hứa tất cả sẽ cùng sống sót. - Vậy là hứa rồi nha! - Hikari cười.

- Ừm - tất cả cùng đáp lại cô bằng những nụ cười. Tuy chỉ là những nụ cười mỉm nhẹ thôi nhưng lại trông rất rạng rỡ mang lại cảm giác yên bình...

## 6. Chương 6

- Đội trưởng! Xác sống trong bán kính 50m đã được xử lý hết. Dây cước cũng đã được giăng hết. - Một cậu con trai cỡ chạc tuổi nói với Karui.

- Vậy là được rồi, cảm ơn cậu. Phiên cậu tập hợp mọi người lại giúp tôi - Karui nói.

- Được - Nói xong cậu con trai đó chạy đi.

\*5 phút sau

Tất cả thành viên trong nhóm tác chiến đã được tập hợp lại đầy đủ.

- Chúng ta sẽ bắt đầu thi hành nhiệm vụ! Nhóm 1 và 2 dưới sự chỉ huy của Haku và Hikari sẽ đi lục soát các tòa nhà lớn mà chúng ta chưa kiểm tra đến để phát hiện những người còn sống sót và cứu họ. Nhóm 3 và 4 sẽ do tôi, Saki, Ayaki và Sachi chỉ huy sẽ đi đầu bảo vệ cho nhóm 5 do Moki và Noru chỉ huy đi tìm kiếm những hạt giống hay thức ăn, nước uống và thuốc còn sử dụng được mang về. Nhóm 1 và 2 hãy tránh giao chiến với lũ xác sống xuống mức tối thiểu vì trong các tòa nhà sẽ rất chật hẹp khó để chiến đấu và cũng có thể sẽ gây ảnh hưởng đến các thành viên. Sau 2 tiếng nữa tập hợp lại về đây nếu suôn sẻ thì chúng ta sẽ có thể quay về sớm hơn dự định. Tất cả đã rõ chưa?

- Rồi - Mọi người đồng thanh.

- Được vậy nhiệm vụ bắt đầu! - Karui vừa dứt lời thì mọi thành viên đều rất nhanh chạy đến các xe và khởi hành bắt đầu nhiệm vụ.

\*Nhóm 1 và 2.

Hiện hai nhóm đang đứng trước một công ty.

- Bắt đầu chia ra, một nửa đi theo Hikari lo tầng hầm, tầng trệt và tầng 1. Nhóm còn lại theo tôi lo 3 tầng còn lại - Haku vừa nói xong thì đã bắt đầu chăm chú vào nhiệm vụ dẫn ngay nhóm của mình đi lên các tầng trên.

Hikari cũng không chậm chạp liền bắt tay vào làm ngay, cũng dẫn đầu cho nhóm mình di chuyển đi.

Mọi việc lúc đầu trong thật khá suôn sẻ, liệu có điều gì đang chờ đợi họ không?

\* Các nhóm còn lại

Do nhóm này có đội trưởng đi cùng nên họ có vẻ khá tự tin và ra sức chiến đấu rất nhiều. Vì thế mà việc kiểm lương thực và thuốc men của nhóm này khá là trôi chảy.

- Đội trưởng ở phía trước có một nhóm xác sống! - một cô gái đeo ống nhòm nói với Karui. Cô gật đầu đã hiểu rồi ra lệnh:

- Tất cả đi chậm lại tránh phát ra tiếng ồn thu hút lũ xác sống.

Tất cả đi chậm chậm qua nhóm xác sống đó, mọi người đều vượt qua được cho tới khi cô bé Rouchi đang chậm chậm vượt qua chúng thì một con xác sống lại nhào vào cô bé khiến tất cả sửng sốt.

- Cái gì thế này? Con bé đâu có tạo ra tiếng động - Ayaki tính xông ra thì bị Karui tóm lại.

- Khoan đã, nhóm này rất là đông tạo ra tiếng ồn quá nhiều sẽ gây nguy hiểm cho tất cả mọi người. - nghe Karui nói thế Ayaki đành phải đứng cầu nguyện cho Rouchi.

Rouchi sau khi né được sự tấn công của con xác sống đó cũng bình tĩnh được phần nào liền tiếp tục đi tới. Con xác sống đó đứng yên một hồi liền bắt đầu đuổi theo. Nó gào lên liền thu hút cả những con khác cùng nhập vào cuộc rượt đuổi.

- Không ổn rồi, tất cả bắt đầu chiến đấu. Moki thông báo cho nhóm đi giải cứu về hiện tượng lạ này của lũ xác sống. - Karui nói xong liền nhào ra giúp đỡ Rouchi.

\*Lúc đó tại nhóm 1 và 2

- Cái gì? Hiện tượng lạ là sao chứ? - Hikari kinh ngạc hỏi Moki qua điện thoại.
- Bây giờ tình hình vẫn còn khá là rắc rối hơi khó giải thích nên trước tiên cậu cho mọi người rút lui về đi - Moki nói rồi cúp máy.
- Thật là - Hikari cũng cất điện thoại đi quay qua ra lệnh - Tất cả rút lui, lũ xác sống đang có hiện tượng thất thường nên không thể ở lại lâu. Những ai nhanh nhẹn lập tức đưa người được giải cứu ra xe trước, còn lại bảo vệ họ.
- Lúc đi lên tầng trệt mọi thứ đang yên tĩnh đến lạ thường thì.
- ÁAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - 1 giọng la vang lên.
- Đang thắc mắc có việc gì xảy ra thì từ trên tầng một nhóm người hốt hải chạy xuống.
- Có chuyện gì vậy? - Hikari đỡ lấy một bạn gái trong nhóm đó hỏi.
- Lũ xác sống đột nhiên ồ ạt xông ra tấn công mọi người, mặc dù không ai tạo tiếng động gì cả. Hơn nửa số người trong nhóm đã bị lấy nhiễm rồi. - cô gái đó trả lời.
- Ha....haku đâu? - Hikari lo sợ hỏi.
- Cậu ấy vẫn còn ở tầng trên giúp những người bị kẹt.
- Được rồi, mọi người ra xe trước đi! Ai có thể giúp được thì đi theo tôi. - nói xong cô liền chạy một mạch lên tầng trên.
- \*Tại chỗ Haku
- Chàng đội trưởng này coi trọng tính mạng của người khác hơn bản thân, một mình đứng đánh lũ xác sống đang bao vây xung quanh cho những người khác chạy thoát thân. Lúc này, mồ hôi đã thấm đẫm cả người, cậu thở một nhọc khuy xuống.
- "Mình sắp chết rồi sao?" - Haku bất tỉnh.
- YAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - Và trong khi Haku sắp bị tấn công, từ đâu ra một con nhỏ chơi chơi xông tới làm anh hùng cứu mỹ nhân.
- Mọi người tóm lấy Haku mang đi giúp tôi nha! - Hikari cười nói.
- O vậy còn cậu thì sao?
- Cứ đi đi, xuống dưới và cho xe cách xa khỏi tòa nhà này, càng xa càng tốt. - Hikari đẩy tất cả xuống dưới, tới khi chắc chắn rằng tất cả đã ra khỏi tòa nhà. Cô lấy từ trong túi ra một quả bom gắn vấp bức tường rồi chạy ra ban công.
- MỌI NGƯỜI ƠI SAU CÚ NHẢY NÀY NẾU TUI MÀ KHÔNG CHẾT THÌ NHỚ KIỂM TUI NHA!!!! - Hét lên thật to rồi cô nhảy ra khỏi ban công, miệng khẽ cười và tay nhấn nút cho quả bom phát nổ.
- "BÙMMMMMMMMMMMMMMMMMM....."
- Đó chẳng phải là chỗ của nhóm Hikari sao?.....

## 7. Chương 7

- \*Tại khu tập trung ban đầu
- Ư...ừm...đây là thiên đường sao? - Haku khẽ mở mắt nhìn thứ ánh sáng chói lòa đang chiếu tới.
- Haku ông tỉnh rồi hả? - Noru ngồi kế bên hỏi han, mọi người cũng tập trung lại.
- Tui chưa chết sao? - Haku ngạc nhiên bật dậy rồi liền đau vì các vết thương.
- Tui tui được kể lại là Hikari đã cứu ông nên ông mới không có chết. - Sachi nói



- Hự....- bóng hình một cô gái trẻ trên người đầy vết cắn đang rỉ máu. Vẫn cố lê những bước chân đi về hướng chỗ tập trung.

- Gràaaa - 1 con xác sống nữa lại xông đến, hàm răng nhọn hoắt một lần nữa cắm lên da thịt cô.

- A.....mi biến ngay - bàn tay cầm lấy con dao tính đâm nhưng không thể.

Từng con từng con một cứ liên tục nhào tới cắn xé. Cơn đau nhức cứ thế lan ra khắp cơ thể.

- Không được.....nữa rồi - Hikari ngã xuống, ý thức dần mất đi.

- Ánh sáng này....sẽ không được thấy...nữa...- Cô vươn tay một cách nặng nề hứng đón những tia nắng ấm áp một lần nữa rồi khẽ mỉm cười, đôi mắt nhắm lại.....

"Xin lỗi...và...cảm ơn"

## 8. Chương 8

Sau cái ngày hỗn loạn ấy, tinh thần của những thành viên phải chứng kiến người mà họ coi là thân, người đã gắn bó, đồng hành cùng họ bao lâu nay đã bị suy sụp nặng nề. Thậm chí có người còn trở nên điên loạn, bị ám ảnh. Điều đó buộc phải hủy nhiệm vụ hiện tại và trở về sớm hơn dự định.

- Đã dọn xong hết rồi, chúng ta đã có thể xuất phát - Saki báo cáo với Karui

- Ừm mọi người lên xe đi chúng ta quay về! - Karui gạt đầu, thông báo xe cô liền leo lên xe.

Trong chiếc xe cô không khí rất ảm đạm. Ai ngờ được là lần này họ phải mất đi người bạn thân của họ chứ. Suốt khoảng thời gian đó, không ai nói với ai câu nào.

Quá khó chịu với bầu không khí này vì là kẻ mới gia nhập không thể hiểu rõ, Rouchi đành quay mặt nhìn khung cảnh bên ngoài.

- Haizzzzz thà nhìn mấy con xác sống này vậy..... - cô bé khẽ nói. - Bầu trời thật đẹp, lũ xác sống kia thật xấu, miếng huy hiệu đó giống của chị Hikari quá..... - đang ngồi nói nhảm cho đỡ buồn thì Rouchi chợt nhận thức lại câu mình vừa nói ra. Cô bé liền áp mặt mình vào cửa kính nhìn lại chỗ hồi này.

- Á đúng là huy hiệu của chị Hikari! - Rouchi nói lớn vì kinh ngạc. Câu nói của cô liền làm cho tất cả có phản ứng ngay lập tức.

- Tớ phải ra đó kiểm Hikari - Moki bật dậy chạy lại phía cánh cửa.

- Này đợi đã! Bây giờ ra ngoài đó rất nguy hiểm. Tinh thần mọi người bây giờ không thể chiến đấu đâu!!!!

- Ayaki liền ôm lấy Moki ngăn cản.

- Vậy còn Hikari thì sao? Chúng ta để mặc cậu ấy chết ở ngoài đó sao?

"Chát" - 5 dấu đỏ in lên khuôn mặt của Moki.

- Cậu đừng ngu ngốc đi! Cậu muốn bao nhiêu người chết nữa thì mới vừa lòng hả? Cậu nghĩ bọn tớ không muốn cứu Hikari chắc, nhưng cậu phải hiểu chứ trong tình trạng này là không thể!! Cậu đã thấy hiện tượng lạ của bọn xác sống rồi còn gì, cậu cũng đã thấy biết bao nhiêu người phải hy sinh rồi còn gì!!!! - Karui, chủ nhân của cái tát lúc này mắng Moki.

Moki nghe những lời ấy chỉ có thể biết cúi đầu, nói từng tiếng đứt quãng.

- Tớ....xi..n....l.ối....T.ớ....xin...lỗi..i.....

- Được rồi - Karui cùng Ayaki ôm lấy Moki. Bốn chàng trai thì cũng chỉ im lặng và nhìn ba người họ.

Về được tới khu vực an toàn là cả một hành trình mệt mỏi vì lũ xác sống nổi loạn cứ liên tục tông vào xe mà tấn công trong khi tất cả đang bị suy sụp tinh thần nặng nề. Cả nhóm vừa bước xuống xe thì Kai đã nhào tới ôm lấy hỏi han:

- Mấy đứa không sao cả chứ? Anh đã được thông báo về hiện tượng lạ của lũ xác sống rồi!

Thấy không đứa nào trả lời Kai liền lấy làm lạ hỏi tiếp:

- Sao vậy?

- Em nghĩ anh không nên hỏi tiếp nữa đâu. - Rouchi kéo kéo áo Kai nói khẽ.

Kai nhìn cô bé rồi lại nhìn một lượt xung quanh thì thấy thiếu vắng bóng dáng của ai đó lại tính hỏi tiếp thì Rouchi liền dè cậu xuống bịt miệng lại.

- Anh để họ yên đi, có gì thì hỏi em đây này!!! - Giọng của cô bé đã có chút bực bội khiến Kai phải e dè gật đầu.

(P/s: cả nhóm ở đây là chỉ mỗi nhóm Karui thôi!)

Thấy Kai gật đầu ngoan ngoãn rồi, Rouchi liền đỡ cậu dậy rồi lúi đi chỗ khác. Tới một chỗ khá vắng, kiểm tra không có ai xong thì Kai liền hỏi:

- Vậy rốt cuộc là bọn nhỏ bị gì?

- Các anh chị đang bị suy sụp tinh thần vì chị Hikari mất tích rồi. Đã vậy trên đường về em có thấy huy hiệu của chị Hikari và lở la lên làm các chị ấy cãi nhau nữa..... - Rouchi cúi đầu nói.

- Hikari mất tích sao?? - Kai nói như không tin vào những điều mình vừa nghe được. Cũng chỉ vì anh mà mọi người phải lâm vào cảnh như bây giờ, vì anh mà con bé phải mất tích ở ngoài cái chốn đầy rẫy nguy hiểm kia.

Kai ngồi dựa vào tường tự vả bản thân.

- Nay anh làm cái trò gì vậy? Hết anh Haku la hét rồi giờ tới anh tự vả là sao? - Rouchi giữ lấy tay Kai.

- Anh còn muốn chết nữa chứ không chỉ tự vả như vậy không nhưng anh không thể....Anh vẫn biết là mình vẫn phải sống để sửa chữa lỗi lầm này. - Kai nói với ánh mắt buồn bã.

- Thật hên là anh với anh Haku vẫn còn mục đích sống và không bị mù quáng. Thật khâm phục và cố lên anh nhé!! - Rouchi ôm nhẹ lấy Kai một cái như an ủi rồi cô bé quay lại chỗ mọi người.

Kai cũng hơi bất ngờ về hành động của cô bé nhưng rồi cũng đứng dậy và nổi gót theo sau.

\*Quay lại chỗ của nhóm.

- Karui, tinh thần của em vẫn còn đủ để cho anh tra hỏi chứ?? - Kai nhắm vào Karui vì cô bé là đứa khó bị kích động nhất.

- Có thể - Karui gật đầu rồi đi theo Kai.

\* Tại phòng nghiên cứu của Kai.

Kai và Karui đang ngồi đối diện nhau.

- Anh biết em là người kĩ lưỡng nên chắc khi về sẽ mang theo bộ phận nào đó của lũ xác sống để làm thí nghiệm phải không?

- Đừng có lần nào cũng vạch trần em như vậy chứ! - Karui nói rồi lấy ra một trái tim được đựng trong bịch đặt lên bàn.

- Em có tính đi tìm Hikari không? - Kai cầm lấy cái bịch rồi hỏi tiếp.

- Cô ấy là một người có năng lực chiến đấu rất tốt nhưng dù vậy sự an toàn của mọi người là trên hết...em không thể để mất đi một người nào nữa! Xin phép đi trước! - Karui nói rồi đứng dậy bỏ đi.

"Tại sao lúc nào con bé cũng cố kìm nén vậy?" - Kai thở dài nhìn theo bóng lưng của Karu

Karui đi mãi, đi mãi, đến một nơi vắng người liền giải tỏa hết tất cả. Hét lên! Khóc đi! Từng giọt nước mắt cứ rơi như mưa.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAaaaaa.....

- Karui.... - Ayaki đã luôn theo dõi cô, ôm chăm lấy cô vỗ về. - Ngoan, cứ khóc hết đi cho thoải mái. - Ayaki nói với giọng nhỏ nhẹ, nước mắt cũng đã vương trên khóe mi.

## 9. Chương 9

\*Tại khu nhà chung của đội tác chiến

Nhóm con trai đang tập trung tại phòng của nhóm nữ làm gì đó. Ra là họ đang cùng nhau dọn dẹp đồ đạc của Hikari lại cho gọn gàng tới khi đưa được Hikari quay về.

"Bộp" - Moki vừa kéo cái ga trải giường thì một vật hình chữ nhật màu xanh da trời, nhỏ nhỏ, xinh xinh rớt ra.

- Điện thoại ai đây?? - Moki cầm lên rồi quay sang mọi người hỏi.

- Màu xanh da trời là màu độc quyền của Hikari mà! Chắc là...của cậu ấy.... - Ayaki nói đến đó thì mọi người cũng nhớ ra là chiếc điện thoại mà lúc tai họa này chưa xảy ra Hikari vẫn luôn mang nó đi khắp mọi nơi, chụp hình mọi người làm kỷ niệm.

- Thật là nhớ cậu ấy - Noru nói.

Đúng là nhớ thật đấy. Hikari không biết đang ra sao khi vẫn còn lưu lạc ngoài cái nơi nguy hiểm kia nữa.

- Ô này các anh chị đừng buồn nữa!! Chúng ta sẽ tìm ra được chị Hikari mà!! Bây giờ dọn dẹp đồ trước đã. Ấy dà, chị Hikari mang đồ lặt vặt về nhiều thật đấy!! Quá trời luôn! - Rouchi cảm nhận được không khí lại bắt đầu ảm đạm liền lên tiếng ngăn chặn nó lại. Miệng cô bé cứ nói liên tục không ngừng.

- Rouchi, em rất giống Hikari mỗi lúc bọn chị cãi nhau... - Moki nói một cách dịu dàng rồi ôm lấy Rouchi.

Nghe được Moki nói vậy Rouchi lại im lặng đi vì sợ mình giống chị Hikari quá mức sẽ khiến cho các anh chị ấy không thể nào mà thoát ra được cái cảm xúc u buồn hiện tại.

- Rouchi em cứ nói đi tụi này không sao đâu - Haku lên tiếng.

- Vâng..ạ - Rouchi trả lời nhưng có vẻ không sung sức như ban đầu nữa. Cô bé gỡ tay Moki ra và cùng mọi người quay lại công việc dọn dẹp.

Đồ của Hikari rất nhiều vì cô toàn lượm những thứ lặt vặt về mỗi khi đi làm nhiệm vụ. Nào là kẹp tóc, những chiếc xe đồ chơi nhỏ, huy hiệu, nắp chai,....

Dọn dẹp sạch sẽ, gọn gàng xong nhóm con trai cũng không ở lại lâu mà cũng đi về phòng. Haku thì không về cùng mà còn đi loanh quanh, đi mà không biết bản thân đi đâu.

- Haku.... - Một giọng nữ kêu tên cậu làm cho hồn về lại xác của cậu. Quay người lại, thì ra là Moki.

- Có chuyện gì không?

- Đây - Moki cầm tay cậu lên và đặt vào trong lòng bàn tay cậu một chiếc huy hiệu.

- Cái này là.....

- Là huy hiệu mà tôi và Hikari cùng mua. Nó giống huy hiệu mà Rouchi đã phát hiện ra lúc chúng ta đang trên đường về.

- Sao lại đưa nó cho tôi?

- Tôi nhờ cậu giữ giúp, vì nếu cứ giữ nó thì tôi sẽ khóc một lần nữa mất, vứt đi thì tôi lại càng không nỡ. Tôi nghĩ cậu giữ nó sẽ được vì cậu là tên con trai thân với Hikari nhất.

- Sao không nhớ Ayaki hay Karui?

- Họ cũng giống tôi thôi.... Vậy đi, giữ giùm nhé! - Moki nói rồi quay người bỏ đi để lại Haku đứng ngẩn ngơ cứ mãi nhìn chiếc huy hiệu đang cầm trong tay.

Nhìn mãi rồi nắm nó lại thật chặt cứ như nó sẽ mất đi. Haku bỏ tay vào túi quần rồi quay người theo lối hồi nãy Moki đi và về phòng.

\*Ngày hôm sau

- Haku dậy mau Haku dậy dậy dậy!!! - Saki lắc Haku một cách dữ dội.

- Có chuyện gì? - Haku lơ mơ mở mắt ra nhìn kẻ phá rối giấc ngủ của mình.

- Anh Kai kêu tụi mình tập trung lại để nói gì đó! Mọi người đã đi trước rồi, tui phải đánh thức ông nên bị bỏ lại đây này!

- Rồi rồi - Haku vừa đứng dậy thì Saki đã lôi cậu chạy một mạch. Cả hai cứ thế chạy tới phòng thí nghiệm với cái áo thun ba lỗ và quần đùi.

Tới nơi thì đã bị Moki cho hai chiếc dép vào mặt.

- Tới trễ!!!

- Xin lỗi xin lỗi - Saki cùng Haku cúi đầu.

Khi đã tập trung đông đủ, Karui lên tiếng hỏi:

- Anh tập trung tụi em lại làm gì?

- Anh có cái này muốn cho mấy đứa coi. Nhưng phải bình tĩnh được chứ? - Kai nói.

Cả đám cùng ngơ ngác không hiểu được ý nghĩa của câu nói đó nhưng rồi cũng hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh rồi gật đầu.

Sau đó, Kai dẫn tất cả tới một căn phòng, cậu lấy chìa khoá mở cửa rồi bảo:

- Mấy đứa vào đi và phải hết sức bình tĩnh

- Chậc! Có chuyện gì nữa không biết - Moki tặc lưỡi.

Rồi sau đó từng người từng người một bước vào căn phòng.

Căn phòng trống trải, có một cái lồng được đặt ở giữa căn phòng. Và trong cái lồng đó là một con xác sống.

Nhưng khoan đã, bộ đồng phục đó, khuôn mặt đó....

- Hi

- Ka

- Ri

Tất cả tròn tròn con mắt nhìn thứ vẫn đang gầm gừ trước mặt mình. Là Hikari thật sao?

## 10. Chương 10

- Hi..ka..ri...là.gi..giống...thôi...phải..kh..không..? - Moki lắp bắp như không tin vào mắt mình. Không chắc chắn không phải là Hikari.

- Đây đúng là Hikari! Lúc 4h sáng có người đã phát hiện con bé đứng cào cánh cổng. Ngạc nhiên là khu vực xung quanh có rất nhiều bẫy mà vẫn vượt qua được nên anh nghĩ là Hikari thật sự và con bé vẫn còn một chút lý trí của con người. - Kai dựa cửa nói. - Anh đã phải bí mật mang con bé đến đây chứ nếu để phát hiện thì con bé sẽ bị mang đi làm thí nghiệm giống cặp mẹ con xác sống lần trước.

- Moki!! - Ayaki hốt hoảng chạy lại đỡ Moki ngã xỉu vì quá sốc.

- Đưa cậu ấy về phòng đi - Karui chạy lại cùng đỡ Moki đi về. Đám con trai cũng đi theo ngoại trừ Haku vẫn cứ đứng đó nhìn.

- Haku, không sao chứ? - Kai lại gần đặt tay lên vai Haku hỏi han.

- Anh để em ở yên một tí được không? - Haku nói với giọng lạnh lẽo. Kai nhìn thấy cậu như vậy cũng gật đầu rồi đi ra cũng không quên đóng cửa lại.

Căn phòng giờ chỉ còn lại cậu và Hikari xác sống.

- Hikari...cậu đã khiến cho mình mạnh mẽ rồi tại sao lại chính tay phá vỡ nó? - Giọng Haku nghèn nghẹn vì cố gắng kìm nước mắt lại. Nhưng đáp lại cậu chỉ là những tiếng gầm gừ.

"Tớ...xin...lỗi..." - Một luồng gió mát lạnh khẽ thoảng qua lưng cậu rồi biến mất.

Haku quy xuống và cứ ngồi như vậy hàng giờ liền. Và rồi có những tiếng bước chân ngày càng gần. Một bàn tay đặt lên vai Haku nhưng cậu không quan tâm mà vẫn cứ ngồi như vậy. Người đặt bàn tay lên vai cậu im lặng một hồi lâu rồi mới lên tiếng:

- Haku, cậu yêu Hikari à?

Câu hỏi bất ngờ đó làm Haku phải quay người lại nhìn ai đã hỏi câu đó. Và người đó là Sachi, con người làm nhiều hơn nói ở trong đội.

- Sachi, sao cậu ở đây?

- Lâu không thấy cậu quay lại nên đi kiểm. - Sachi nói

- Sao cậu lại biết việc đó?

- Nhìn cách cậu đối xử với Hikari và cậu đau đớn ra sao khi Hikari trở thành như bây giờ.

Bị người khác biết hết như vậy cũng khiến Haku xấu hổ mà cúi đầu không nói tiếp được gì.

- Đau lắm phải không?

Haku gật đầu. Nó rất đau rất đau...

- Cậu cố vượt qua đi! Đây là những điều mà chúng ta phải chịu khi thế giới trong cảnh như này. Nhớ về phòng sớm! - Sachi nói xong thì đứng dậy và bỏ đi.

Những điều này thật khó chịu, thật đau đớn. Chỉ muốn chết đi....Phải rồi nếu chết đi có lẽ mình sẽ gặp được Hikari. Gặp được người mình yêu....

Haku đứng dậy đi từng bước từng bước về phía chiếc lồng. Cánh tay dài vươn về phía Hikari.

- Hikari....giúp tớ đến với cậu đi...

Lẽ thường là khi đã trở thành xác sống thì sẽ cắn người và ăn thịt nhưng không hiểu tại sao? Hikari vẫn cứ đứng đó gầm gừ rồi bỗng gào thét lên và liên tục xông người vào thành lồng khiến cho chiếc lồng cứ nghiêng ngả.

- Hikari, cậu làm sao vậy?? Hikari!!! - Haku hoảng hốt cố gắng khiến Hikari bình tĩnh lại. Nhưng mỗi lần đưa tay lại thì Hikari lại tránh né vào lao thẳng người vào thành lồng.

Tiếng động quá to nên một lúc sau Kai liền đến. Nhìn cái cảnh tượng hỗn loạn trước mặt mình cậu rối bời không biết phải nên làm gì. Quan sát kĩ một hồi mới nhận ra là khi Haku lại gần thì Hikari sẽ gào thét lên và đập người vào lồng. Hiểu ra sự việc Kai chạy tới:

- Haku tránh xa con bé ra!! - Cậu lôi Haku ra khỏi căn phòng nhanh nhất có thể rồi đóng cửa lại.

Tiếng gào thét của Hikari dần nhỏ lại rồi im bật đi.

- Tại sao cậu ấy lại như vậy? - Haku ngồi bệt xuống đất. Cậu nói với vẻ mặt như mất hồn.

- Có thể con bé giống như cặp mẹ con kia, vẫn còn lý trí con người. Lúc này chắc nó đang cố chống lại bản tính muốn ăn thịt người của lũ xác sống khi em đưa tay vào. - Kai giảng rồi dừng lại nhìn Haku một hồi mới bắt đầu nói tiếp. - Sao em lại làm như vậy?

Đáp lại Kai là một sự im lặng.

- Em nên về phòng nghỉ ngơi đi.

- Ủm - Haku đứng dậy bước những bước lảo đảo đi về phòng.
  - Cần anh dìu về không?
  - Không cần - Haku trả lời một cách lạnh nhạt vẫn cứ bước đi một cách lảo đảo.
- Kai nhìn theo bóng dáng cậu lắc đầu. Thật đáng tiếc!

## 11. Chương 11

Nè nè cậu có thấy từ hôm qua đến nay Haku của nhóm Karui nhìn rất lạ không?

- Phải đó cứ như người mất hồn vậy, làm gì cũng đổ bể cả.
- Có phải do vụ của lũ xác sống vừa rồi không?
- Cậu để ý không? Moki nhìn cũng xanh xao, tiêu tụy như Haku vậy. Có khi nào là hai người họ bị lây nhiễm rồi?
- Không thể nào.

.....

Vô vàn những lời bàn tán bao vây xung quanh nhóm Karui.

Moki ngày thường nghe thấy lời bàn tán vô căn cứ sẽ nổi giận đùng đùng mà mắng những người đó nhưng cô vẫn còn bị ám ảnh bởi hình dạng của Hikari bây giờ mà bộ dạng của cô cũng tiêu tụy giống hệt Haku.

Nhìn bộ dạng của cả hai như vậy, không khí sôi nổi, vui vẻ của một nhóm như lúc trước cũng đã bị thay thế bởi bầu không khí im lặng và căng thẳng đến đáng sợ.

- Moki cậu cần về phòng nghỉ ngơi không? - Karui lên tiếng để phá đi bầu không khí khó chịu này. Nhưng đáp lại cô là những cái lắc đầu của Moki.
- Thôi nào Moki, cậu về phòng nghỉ đi. - Lần này là Ayaki.

Nhưng Moki vẫn đáp lại Ayaki bằng cái lắc đầu.

Như là thấy cái bộ dạng của Moki như vậy thật khó chịu, Noru cái kẻ mà nhát gáy từ đó giờ lại không biết lấy đầu ra cái can đảm mà bước lại bế Moki lên và đi về phía nhà chung. Còn Moki, cô khẽ nhắm mắt khó chịu nhưng cũng chẳng làm gì và im như một bức tượng mặc ai muốn làm gì thì làm.

Ayaki cũng ngạc nhiên trước hành động của Noru một hồi rồi cùng Rouchi chạy theo, Sachi cũng nói gót theo cô. Bây giờ chỉ còn lại Karui và Saki đứng đó.

- Đi coi tình hình của Haku không? - Karui quay sang nhìn Saki hỏi.
- Ủm - Cậu gật đầu rồi cả hai cùng tiến về căn phòng thí nghiệm nơi Kai làm việc.

Haku sau lần làm Hikari hoảng loạn, cậu ngày nào cũng đến căn phòng nhốt Hikari. Ngồi đó và trò chuyện với cô như thể cô vẫn còn sống.

- Một người thì mặc kệ sự đời, một người thì như bị tự kỷ. Mất mỗi Hikari mà giờ như mất cả ba người.
- Karui đứng bên ngoài cửa nhìn Haku vẫn đang trò chuyện với Hikari qua khung kính nhỏ hình chữ nhật trên cánh cửa.
- Karui, Saki hai em phải nghĩ cách làm sao để giúp Moki và Haku tỉnh táo lại. Chứ nếu vẫn như bây giờ, hai đứa nó cứ chạy tới đây suốt thì Hikari sẽ có nguy cơ bị phát hiện. - Kai khoanh tay nói với vẻ mặt nghiêm túc.
- Tụi em sẽ cố. - Karui cùng Saki đồng thanh nói.

Cả ba người họ không biết rằng cuộc nói chuyện của họ đã bị nghe thấy bởi một ai đó.

Karui và Saki ở phòng thí nghiệm một hồi lâu thì cũng đưa Haku về được. Cả ba vừa về đến trước cửa căn nhà chung thì đột ngột bị một nhóm người bắt lại.

- Mấy người làm gì vậy? - Saki bị còng hai tay ra sau lưng la lên khi nhìn thấy Karui với Haku bị đè hẳn xuống đất mà giữ lại.

- Chúng tôi được lại bắt giữ nhóm của cô cậu và tiến sĩ Kai vì có người báo cáo là các người đang âm thầm làm thí nghiệm với xác sống với mục đích xấu. Do đó mà chúng tôi phải bắt giữ các người lại. - Người nói câu đó chính là người đàn ông trung niên chịu trách nhiệm tập luyện cho tất cả về mặt thể lực (đã xuất hiện ở chap 3)

Sau lời nói của người đàn ông đó, cả Ayaki, Sachi, Noru và Moki cũng được đưa xuống. Karui, Haku và Moki có vẻ bị đè phòng nhiều nhất, ba người họ dù đã bị còng lại nhưng vẫn có thêm hai người giữ chặt cánh tay. Có một điều lạ là không thấy cô bé Rouchi đâu cả khiến cho Karui nảy sinh nghi ngờ.

Cả nhóm bị dẫn đến khu chứa xác sống (nơi này chứa những con xác sống bị bắt về để làm thí nghiệm). Tới nơi, bọn họ đưa cả nhóm vào một căn phòng khá tối, chỉ có những cây đuốc lửa soi sáng rồi bỏ đi. Và trước mặt cả nhóm liền hiện ra một cảnh Rouchi đang đứng trên cánh cổng sắt tay cầm một cây roi, bên dưới cánh cổng sắt đó là căn hầm chứa những con xác sống đói khát đang cố vươn tay tóm lấy đôi chân nhỏ của cô, bên cạnh là Kai đang bị treo lơ lửng với những vết thương khắp người.

- Rouchi nhóc đã làm gì anh Kai vậy hả? - Ayaki mở to đôi mắt nhìn Kai với vẻ lo lắng rồi lại quay sang tra hỏi Rouchi.

- Em chỉ là đang tra khảo anh ấy 1 tí thôi mà. Nhưng thật không vui khi anh ấy chẳng chịu ngoan ngoãn mà khai ra việc anh ấy và mọi người đang làm. - Vẻ dễ thương, năng động thường ngày của Rouchi được thay thế bằng vẻ khinh người. Rouchi nở những nụ cười khinh bỉ hết chìa cây roi về phía Kai rồi lại chìa về phía cả nhóm. - Không thu thập được thông tin từ anh ấy vậy còn mọi người thì sao?

- Mơ đi cô bé. - Sachi cũng đáp lại Rouchi bằng cái giọng khinh thường.

Rouchi vẫn giữ nguyên nụ cười trên khuôn mặt, cô tiến lại về phía Sachi rồi đá một cú vào bụng cậu.

- Hiện giờ anh Haku và chị Moki thì bị sốc nặng, chị Karui thì bị khống chế. Không có ba người họ thì anh chẳng là cái thá gì đối với tôi đâu nên hãy biết giữ mồm giữ miệng lại đi. Hừm anh và chị Karui cứng miệng như thế vậy thì em nên tiếp tục tra khảo với anh Saki hay là ~ chị Ayaki đây?? - Rouchi tiến lại gần Ayaki, dùng cây roi nâng cằm Ayaki lên.

- Rouchi sao em lại làm những việc này? Rouchi dễ thương, vui vẻ đã biến đâu mất rồi? - Ayaki mắt đã rưng rưng nhưng vẫn cố kiềm lại để không khóc.

- Em đã diễn rất tốt đúng không?

- Đó...là diễn sao?

- Phải, thật chất em ghét các chị đến tận xương tủy từ trước khi đại dịch xảy ra. Chỉ là được nhận nuôi bởi một người nổi tiếng thôi vậy mà sự tung hô, ngưỡng mộ luôn dành cho em đã bị các chị cướp đi khi các chị đặt chân vào trường. Thật ghê tởm!! Vì thế mà em đã luôn gây khó dễ cho các chị và cả những tên chơi chung này. Khi đại dịch đổ xuống người mà em căm ghét lại cứu em. A~ ghê tởm bây giờ nghĩ lại cảm thấy thật nhục nhã, buồn nôn.

- Em ghét tụi chị đến vậy thì tại sao lại gia nhập vào nhóm của tụi chị trong đội tác chiến? - Ayaki vẫn tiếp tục hỏi.

- Do lão cha già chết tiệt của em là một trong số những người nắm quyền tại chỗ này. Lão bắt em phải hy sinh vì mọi người, vì đất nước. Nhưng cũng cảm ơn lão vì đã đẩy em vào cái nhóm tác chiến đó mà có thể biến chị Hikari thành bộ dạng như bây giờ. Ha ha ha - Rouchi bây giờ trông chẳng khác gì kẻ điên loạn. Những lời nói vừa rồi của cô đã đánh thức Moki và Haku.

Tất cả bây giờ đều nhìn cô với ánh mắt thù hận

"Chuẩn bị chết đi!!"

## 12. Chương 12

- Rouchi à, em nên biết là những kẻ được tiến sĩ nhận nuôi cũng không phải dạng tầm thường mà chỉ nổi vì được nhận nuôi bởi người nổi tiếng đâu. - Karui khẽ mỉm cười.

- Ý chị là sao? - Rouchi nhìn Karui khó hiểu.

Bỗng nhiên Karui, Haku và Moki cùng đứng dậy, đôi bàn tay bị còng ra sau đã được giải thoát từ bao giờ. Đã thế Karui còn nở một nụ cười nhìn như điên loạn tra tấn tinh thần Rouchi khiến cô dần dần run rẩy mà lùi về sau từng bước.

- Cảm ơn vì đã nói những câu đó mà đánh thức bọn này nhá! Nếu Sachi chẳng là cái thá gì để đấu với em vậy 3 bọn anh đủ để chơi với em không? - Haku mỉm cười.

- Hừ tưởng 3 người được tự do thì sẽ đe dọa được em sao? Chỉ cần cả 3 bước lại gần thì tiến sĩ Kai đáng mến này sẽ trở thành mồi cho lũ xác sống dưới chân em. Và thêm một điều nữa, con xác sống kinh tởm mà các người tốn công giấu sẽ được đưa lên bàn mổ sớm thôi. - Rouchi lại tiếp tục đắm chìm trong nụ cười điên loạn, chân dậm dậm lên cánh cổng sắt.

Lời đe dọa của Rouchi khiến cả ba ngấp ngừng một lát rồi Karui lên tiếng:

- Kai anh còn tỉnh không?

Kai im lặng từ đầu đến cuối vốn tưởng đã bất tỉnh ai ngờ vẫn còn nói được:

- Cồ...n...

- Anh có thể chịu đau thêm một tí được chứ?

- Đ...ược....

Nghe xong câu trả lời của Kai, Karui liền tới lại gần mặc kệ những lời đe dọa của Rouchi.

- Đây chị mà tiến tới nữa tôi sẽ cho anh Kai thành mồi của xác sống đấy, chịu không lo cho anh ấy sao?

Đáp lại Rouchi là sự im lặng, cô tức giận liền kéo lấy cái cần kìm bên cánh cổng sắt làm cho cổng mở ra. Cùng lúc Karui đã đứng bên mép cần kìm.

- Là do chị muốn đấy. - Rouchi nói xong liền tháo sợi dây xích ra khỏi thanh sắt, Kai vừa rơi xuống ngang Karui, cô liền dùng hết sức đá vào bụng cậu khiến cậu bay sang một bên, đập cả người vào tường rồi nằm luôn xuống sàn mà ngất.

- Nào Rouchi giờ tới lượt em trở thành mồi, bọn xác sống có vẻ đói lắm rồi. - Moki tiến tới nắm lấy cổ áo Rouchi và xách cô lên một cách nhẹ nhàng.

- Không, xin các chị làm ơn đừng biến em thành một trong số chúng. - Rouchi sợ đến mức đã khóc từ bao giờ, cô ta giữ chặt lấy tay mà Moki đang nắm cổ áo mình mà cầu xin.

- Cô hại Hikari biến thành chúng được mà chúng tôi thì không à? Có qua có lại nha cô bé.

- Không làm ơn. Mọi người hãy nghe em nói, em chỉ làm theo lời lão già trét máu lên đồng phục chiến đấu của mọi người để đánh thức khứu giác của lũ xác sống cho chúng tấn công mọi người để lão kiểm tra thực lực của mọi người thôi, kể cả đồng phục của em cũng có mà. Em thật không ngờ là chị Hikari sẽ bị vậy, làm ơn hãy tin em.

- Ayaki tố cho cậu quyền quyết định đấy, dù sao con nhóc này cũng là do cậu cứu sống. Bây giờ cậu chỉ cần trả lời giết hoặc không giết tớ liền làm theo.

Moki vừa nói xong Rouchi liền chuyển sang nhìn Ayaki với ánh mắt cầu xin.

- Giết. - Chỉ một từ thôi cũng đủ khiến Rouchi hoảng loạn.

- Không, không...không...- Rouchi liên tục giãy giụa nhưng chẳng thể làm nhúc nhích được Moki. Moki còn tặng cô một nụ cười tạm biệt liền thả tay ra.

- Áááááááááááááááááááá.....- Lũ xác sống đói khát liên tục nhào tới cắn xé toàn bộ cơ thể của Rouchi.

- Vậy mà cứ tưởng là cậu sẽ tha chứ. - Karui ngồi xuống trước mặt Ayaki.

- Tớ bị lừa đủ rồi giờ đi tìm Hikari thôi. - Ayaki cứ cúi gầm mặt xuống đất mà đứng dậy. Karui cũng không còn gì để nói liền đi lại chỗ Kai đang ngất, tay không thương tình tát liên tục vào mặt Kai nhưng cậu vẫn không tỉnh dậy.

- Để tớ thử. - Noru xách một xô nước tới tạt thẳng vào mặt Kai.

- Khụ...khụ..đứa nào....chơi ác vậy... - Kai bị sặc nước mà tỉnh dậy, nước làm rát những vết thương từ hai bên má bị tát, vùng bụng bị đá cộng thêm vô vàn vết roi trên cơ thể ập đến khiến Kai nhăn mặt như khi ăn phải ớt.

- Anh có biết Hikari ở đâu không? - Haku hỏi.

- Có lẽ có bé được mang đến phòng thí nghiệm chính ở đâu đó trong khu chứa xác sống này...

- Anh không biết rõ là ở đâu sao?? - Ayaki sốt ruột hỏi.

- Anh là kẻ gây nên bệnh dịch này mà.. những người đứng đầu sẽ không tin tưởng mà cho anh biết đâu.

- Được rồi, anh nghỉ đi. - Karui nói với Kai xong rồi quay sang cả nhóm ra lệnh. - Ayaki, Sachi hai người đưa anh Kai ra chỗ của bác Ruu lấy xe và chuẩn bị thức ăn, nước uống và vũ khí đi. Chúng ta sẽ rời khỏi nơi này sau khi tìm được Hikari. Moki và Haku hai người đi lối bên trái, tớ, Saki và Noru sẽ đi lối bên phải. Tìm được Hikari thì lấy bộ đàm này thông báo, chúng ta sẽ gặp nhau tại cổng và lên đường. - Karui vừa nói vừa lấy trong túi ra hai cái máy bộ đàm. Cô giữ một cái và đưa cái còn lại cho Moki.

- Ừm. - Tất cả đồng thanh rồi bắt đầu chia ra.

Số phận của họ rồi sẽ ra sao? Nó sẽ được hé lộ sớm thôi...

### 13. Chương 13: End

- Gràááááááááááááááááááá.....- những tiếng gầm vang vọng khắp khu chứa.

- Cậu nghe thấy không Haku? Là tiếng của Hikari. - Moki và Haku đang chạy khắp nơi tìm kiếm thì nghe được tiếng gầm đó.

- Tất nhiên tớ nghe, hình như là hướng này này. - Haku liền nắm lấy tay Moki rồi dùng hết sức mà chạy, Moki bị kéo theo, chân phải hoạt động hết mức để theo kịp được cái tên đang kéo mình.

Trong lúc đó, tại chỗ của Karui, Saki và Noru.

- Cảm thấy thật lạ khi chúng ta đã đi được khá lâu rồi mà không thấy một ai canh gác chỗ này. - Nhóm này không sung sức như nhóm Moki và Haku. Cả ba khá thận trọng trong từng bước đi của họ.

- Có khi nào là bọn họ đã tập trung cả về phòng thí nghiệm chính không? - Saki vừa dứt lời thì cả nhóm liền bị chặn bởi một bức tường. Ngõ cụt rồi.

Karui như cảm thấy một điều chẳng lành liền quay đầu lại, dùng hết sức chạy theo đường mà nhóm Moki đã đi. Saki và Noru bất ngờ trong giây lát cũng chạy theo. Đúng là khi dùng hết sức thì Karui chạy rất nhanh, chả mấy chốc cô đã thấy được Haku và Moki. Nhưng tại sao họ lại đứng bất động trước một căn phòng đang mở cửa? Và tại sao lại có tiếng la hét và.....những tiếng gầm rú?

Karui dừng lại ngay chỗ của cả hai, hướng ánh mắt về phía họ đang nhìn. Saki và Noru vừa đến cũng nhìn theo.

- Hi...ka.ri?

Trước mặt bọn họ, một Hikari xác sống mà vừa mới ngày hôm qua còn tránh né những bàn tay họ đưa vào mà không cắn thì Hikari bây giờ lại đang cắn xé, ăn thịt một nhân viên trước mặt họ. Xung quanh có một

vài tên bảo vệ đã bị cắn và còn những tên nhân viên khác mặc áo trắng trông như bác sĩ vẫn đứng yên như tượng về mặt sợ sệt, có vẻ như là họ đang cố làm thí nghiệm lên Hikari.

Moki bất giác tiến từng bước lại gần Hikari, đôi mắt cô mở to nhìn chăm chăm như không thể tin được điều này.

- Hikari bình tĩnh lại nào. Đ..đây không phải là cậu, Hikari luôn luôn quan tâm tới mọi người sẽ không làm hại ai cả, đó mới là Hikari mà bọn tớ biết. - cánh tay nhỏ của Moki khẽ vươn tới. Hikari dần bình tĩnh, những tiếng gầm gừ nhỏ dần rồi im hẳn.

Cả bọn vẫn chưa kịp mừng thì những tên bị Hikari cắn đã trở thành xác sống và lao về phía họ mà tấn công. Hikari xác sống đứng dậy khỏi xác tên nhân viên xấu số, liền hướng tới lũ xác sống kia mà đánh lại.

Karui, Moki và Haku cũng chạy lại lấy những thứ có thể tấn công từ tay lũ bảo vệ. Karui trước khi tham gia vào chiến đấu không quên nói với Saki và Noru:

- Hai người dẫn lũ vô dụng này ra khỏi đây đi. Chỗ này để bọn tớ lo.

- Được 3 người cùng với Hikari phải cẩn thận đấy. Mấy người kia đi theo tụi này lẹ lên. - Saki và Noru lúc đầu hơi chần chừ nhưng cũng nghe theo lệnh của cô mà dẫn những ai còn sống chạy khỏi đó.

Karui thấy vậy đã yên tâm liền bắt đầu chiến đấu. Cô chạy tới nhảy lên đá một phát vào đầu của con xác sống ngay trước mặt. Lúc nó lảo đảo ngã về sau thì dùng dao đâm thẳng ngay đầu nó. Moki và Haku thấy Karui chiến đấu thì như thấy lệnh tấn công, cũng gia nhập vào ngay sau đó.

Cả ba là những người giỏi nhất của đội tác chiến lại thêm việc có xác sống Hikari nên có thể cầm cự được rất lâu nhưng nhân viên bị cắn cũng không phải ít do đó cả ba không thể nào ngăn được việc để lọt một vài con chạy thoát ra ngoài mà không hề hay biết.

(Lưu ý: do nhóm người chạy ra ngoài nhiều nên mùi máu nó sẽ lấn át đi mùi máu của ba người ở bên trong do đó mà lũ xác sống mới đuổi theo.)

\* Phía bên ngoài.

Dù chỉ vài ba con xác sống thoát ra nhưng cũng đã đủ để lây nhiễm cho những người dân ở bên ngoài không có khả năng chiến đấu. Dần dần số người bị lây nhiễm càng nhiều, lũ xác sống ngày càng tăng. Thành viên của nhóm tác chiến và những bảo vệ không tài nào diệt hết được. Những người còn sống sót bị bao vây tại khu chứa xe.

- Không biết bọn họ có sao không nữa. - Ayaki đã trang bị đầy đủ vũ khí để có thể sẵn sàng chiến đấu mọi lúc. Cô cứ đi qua đi lại lo lắng cho nhóm Karui.

- Trời ơi, cả hai người giữ bộ đàm thì lại ở cùng nhau thì sao mà liên lạc được đây!!! - Noru lo lắng cho Moki tới điên, cậu đứng vô đầu cho rối tới nổi mà không thể nào rối hơn được.

- Này này, bây giờ hai người đứng đó lo lắng thì làm được gì?? Phụ tụi này chất đồ lên xe để đưa mọi người đi nào. Nơi này không thể ở lại được nữa đâu. - Yuu miệng cầu nhàu nhưng tay vẫn bê đồ chất lên xe, Sachi và Saki cũng im lặng phụ giúp.

Ayaki nhìn Yuu rồi lại nhìn xung quanh. Bình thường khi Yuu nói như vậy thì bác Ruu sẽ bịt miệng cậu ấy lại, nhưng lại không thấy bác ấy đâu, chẳng lẽ.....

- Yuu bác Ruu đâu rồi? - Vừa nghe hết câu hỏi của Ayaki, Yuu bỗng ngưng tay, Yuu đi lại chỗ Ayaki nắm lấy tay cô và dẫn cô tới chiếc cửa ngăn cách tất cả với lũ xác sống. Yuu chỉ tay qua cửa kính nhỏ rồi nói:

- Ông ấy ở ngoài đó.....

Ayaki nhìn ra ngoài cửa kính, khuôn mặt hiền hậu của bác Ruu được thay bởi đôi con ngươi trợn trắng, máu chảy khắp cả mặt. Ayaki im lặng, cô ôm lấy thân hình bé nhỏ của Yuu đang run rẩy vì cố kiềm lại nước mắt.

- Mạnh mẽ lên Yuu, đây là điều mà chúng ta phải trải qua khi sống trong thế giới này. Bây giờ thì hãy khóc cho hết đi sau đó chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây và đi kiếm một nơi an toàn khác cho mọi người nhé?

Ayaki vừa dứt lời Yuu đã ôm chặt lấy cô mà khóc như mưa. Khóc đến muốn hết nước mắt Yuu mới chịu dừng lại. Cô lấy tay chùi hết nước mắt, nước mũi trên mặt rồi đứng dậy và kéo Ayaki đi:

- Chuẩn bị rời khỏi đây thôi.

Trong lúc đó, tại nhóm của Karui, cả ba đã thoát ra ngoài chỉ có mỗi Hikari là không. Do Hikari là một xác sống bị giấu trong phòng kín không thể cắn người mà uống máu, ăn thịt được như những xác sống ở ngoài khu vực an toàn, thêm việc chiến đấu nhiều đã khiến Hikari kiệt sức đến chết đi.

Hiện giờ thì cả ba đang trốn trong một chiếc thùng rác trống. Karui lo lắng nhìn sang Haku và Moki lúc này đã phải chứng kiến Hikari chết mà hỏi:

- Cả hai không sao chứ? Còn chiến đấu được không?

- Yên tâm đi, tụi này không sao đâu. Đừng lo lắng, tụi này biết là Hikari sẽ không muốn cả hai tụi tui phải buồn mà. - Moki nói.

- Đúng vậy. Giờ thì phải suy nghĩ xem nhóm Ayaki đang ở đâu để tới đó ngay lập tức, ở đây không an toàn tí nào. Bọn xác sống giờ có thể xác định vị trí nhờ mùi máu mà. - Haku khoanh tay nói.

Karui ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Có thể là khu chứa xe đấy!!

- Tại sao lại là khu chứa xe?? - Moki và Haku thắc mắc.

- Do nơi này không còn an toàn nên những người còn sống sẽ phải di chuyển tới nơi khác. Và di chuyển đi thì cần phải có xe mới được chứ đúng không? Vả lại cổng ra cũng nằm trong khu chứa mà. - Karui ngồi giải thích.

- Thì ra là vậy. - Moki gật gù.

- Nhưng vấn đề là làm sao để tới đó mà không động tới lũ xác sống kia đây? - Haku lại nêu thêm một vấn đề.

Moki khẽ mở nắp ra, đưa mắt nhìn khắp nơi thì phát hiện gì đó liền đóng lại. Quay sang hai người kia nói:

- Mọi người biết khu nhà phát điện kế bên chứ? Nó có dây mắc qua từng khu nhà và mắc tới tận khu chứa xe luôn đấy. Có lần đi cùng Yuu tới đó sửa điện, thấy sợi dây rất chắc đủ để một người qua một lần.

- Vậy thì tới đó mau lên. - Karui nghe vậy thầm vui mừng. Cả ba mở nắp thùng ra và vừa chiến đấu vừa chạy tới khu nhà phát điện.

Lên được tới tầng thượng, Haku đóng cánh cửa lại rồi dùng thanh sắt gài cửa lại. Lũ xác sống đuổi theo sau đâm rầm rầm vào cánh cửa

- Moki cậu nhẹ nhất qua tòa nhà bên kia nhanh lên, sau đó là Karui, tớ thì đi cuối. Mau lên, cái này không giữ được lâu đâu.

Moki nhanh nhẹn nắm lấy sợi dây, do cô nhẹ nên đu qua khá nhanh. Đến lượt Karui theo sau, cô vừa qua được tới bên kia thì Haku liền chạy đến nắm lấy sợi dây đu qua. Cánh cửa không còn được cậu chặn liền bật tung ra, lũ xác sống nhào tới nhưng không với tới được. Haku qua được tòa nhà bên kia một cách an toàn.

- Còn ba tòa nhà nữa và tòa nào cũng cách xa nhau gấp đôi tòa này. - Moki mệt mỏi than vãn nhưng cũng tiếp tục.

\*Tại khu chứa xe.

Tất cả mọi người hiện đã chuẩn bị xong những đồ cần thiết đặt lên xe để có thể di chuyển đến nơi khác. Họ chỉ cần đợi ba người Karui, Moki và Haku về nữa là sẽ xuất phát. Nhưng không phải ai cũng đồng ý đợi, một số người đã bắt đầu than vãn:

- Xuất phát đi, có khi ba người họ cũng đã bị lấy nhiễm rồi. Còn ở đây đợi không chừng sẽ chết hết đấy. - Một thành viên nữ của đội tác chiến nói.

- Này này trong lần trước họ đã cứu cô mà cô nói thế được sao? - Kai, cái người đang bị thương mà cũng cố mở miệng ra cãi.

- Kệ họ đi anh Kai, dù gì thì bây giờ đi hay không là tùy vào chúng ta. Cậu nghĩ họ có dám đi ra ngoài đó mà không có người bảo vệ không? - Ayaki kéo áo Kai ý bảo cậu đừng cãi thêm nữa rồi khoanh tay nói.

Trong lúc tất cả đang tranh cãi thì có những tiếng gõ vang lên ở phía trên đầu. Tất cả ngược lên nhìn qua chiếc cửa kính trần, ba khuôn mặt đang cười của Karui, Moki và Haku liền hiện ra.

- Mở cửa cho tụi tui. - Moki làm khẩu hình vì chiếc cửa này cách âm và nó chỉ mở được từ bên trong.

Sachi là người cao nhất cũng phải đứng trên chiếc ghế mới có thể với tới mà mở. Cả ba vừa nhảy xuống thì đã bị trách móc.

- Ba người lâu quá đấy. - Yuu

- Phải phải thật là làm người khác lo lắng mà. - Đây là những lời nói của các thành viên khác của đội tác chiến (tất nhiên là trừ cô bạn hồi nãy ra) và những người dân khác được cứu.

- Xin lỗi xin lỗi, giờ lên xe và đi thôi nào. - Moki nói rồi cùng Haku với mọi người lên xe.

Ayaki nhìn quanh rồi lại leo lên chiếc cửa hồi nãy nhìn như tìm kiếm gì đó. Karui liền hỏi cô:

- Cậu tìm gì vậy? Mau đi thôi.

- Hikari đâu rồi? Cậu ấy xảy ra chuyện gì sao?

- Hikari đi rồi....Nhưng cậu ấy đã làm rất tốt đấy, Ayaki cậu đừng buồn Hikari sẽ không muốn cậu buồn đâu...

- Tớ sẽ không buồn đâu mà. Giờ chúng ta đi thôi. - Ayaki nắm lấy tay Karui rồi cùng nhau bước lên xe.

- Khởi hành thôi!! - Moki cầm tay lái nói, Yuu cầm chiếc điều khiển bấm nút mở cổng.

Cánh cổng sắt dần mở ra, những chiếc xe nối đuôi nhau chạy. Trong một phút nào đó, Karui đã quay lại nhìn nơi đã giúp cô và mọi người trưởng thành như bây giờ. Cảm thấy điều này thật giống như khi bệnh dịch xảy ra và ập xuống ngôi trường cô đã từng học. Không biết tương lai của cô và những con người này từ giờ trở đi rồi sẽ ra sao đây?

.....Thôi thì cố gắng tiếp cho tới lúc đó vậy!

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-tan-the>*